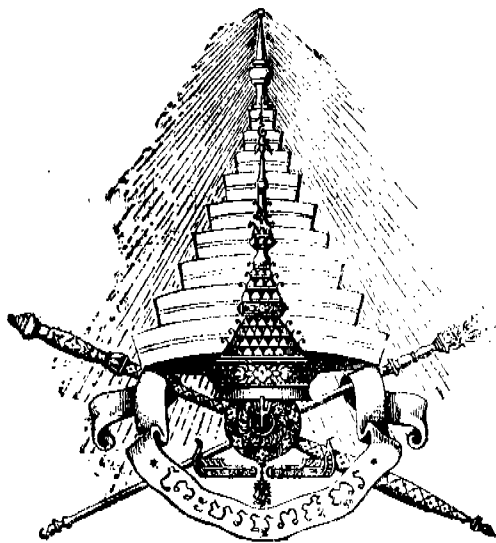

บาญชีรายงานหน้าฝนทำระหว่ง ๗ วัน ตั้งแต่
วันที่ ๑ ถึงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ หน้า ๑๓๗๕
ตั้งแต่ วันที่ ๘ ถึงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ คก ๑๓๗๖
หน้า ๑๓๗๕

พระราชบัญญัติ บ้อง กัน

สัญญาโรค

รัตนโกสินทร ศก ๑๒๗

มี พระบรมราชโองการ ใน พระบาท สัม
เด็จ พระปรเมนทร มหาจุฬาลงกรณ์ พระจุล
จอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้
ประกาศ จง ทราบ ทัด กัน ด้วย ทรง พระ ราช
ดำรัส เห็น ว่า ทุกวัน นี้ หมิง บาง จำพวก ประ
พฤติ ตน อย่าง ที่ เรียกว่า หมิง นคร ไส้เกณี่
มี หัว หน้า รวบ รวม กัน ตั้ง โรง หาเงิน ขึ้น หลาย
ตำบล แต่ ก่อน มาการ ตั้ง โรง หมิง นคร ไส้เกณี่
นายโรง ชุมได้ หมิง มา เป็น ทาษ รับ คัดจาก
เจ้า ภาษี แล้ว ตั้ง เป็น โรง ขึ้น ครั้น ต่อ มา

ได้ ทรง พระ กรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เด็ก ทาษ
เสีย แล้ว หมิง บาง จำพวก ที่ ส้มัก เข้า เป็น หมิง
นคร ไส้เกณี่ ก็ รับ คัดจาก เจ้า ภาษี แล้ว มี หัว
หน้า รวบ รวม กัน ตั้ง โรง ขึ้น ใน ท้อง ที่ อันควร บ้าง
มิควร บ้าง กระทำให้ มี เหตุ เกิด การ วิฉา
ขึ้น เนื่อง ๆ อีก ประการหนึ่ง หมิง บาง คน บ่อย
เป็น โรค ซึ่ง อาจ จะ ติด ต่อ เนื่อง ไป ถึง ผู้ชาย
ที่คบหา สัมมาคม ได้ ก็มี ได้ มี แพทย์ ตรวจ
ตรา รักษา โรค ร้าย นั้น อาจ จะ ติด เนื่อง กัน
ไป จน ถึง เป็น อัน ตรา ย แก่ ร่าง กาย และ ชีวิต
มนุษย์ เป็น อัน มาก และ ยัง หา ได้ มี กฎหมาย
และ ข้อ บัง คับ อย่าง ใด สำหรับ จะ บ้อง กัน
ทุกซ์ โทษ โภย แห่ง ประชา ราชภูว ทั้ง หลาย เหล่านี้
ไม่ จึง ทรง พระ กรุณาโปรดเกล้าฯ ให้
ตรา พระ ราช บัญญัติ ขึ้น ไว้ สืบ ไป ดังนี้

หมวดที่ ๑

ว่าด้วย นาม และ กำหนด เวลา ใช้

พระราช บัญญัติ

และ เด็ก วิช เก็บ ภาษี บ้าง ฤณ

มาตรา ๑ พระราช บัญญัติ นี้ ให้เรียก
ว่า พระ ราช บัญญัติ บ้อง กัน สัญญาโรค รัตน
โกสินทร ศก ๑๒๗

มาตรา ๒ พระราช บัญญัติ นี้ เมื่อ ทรง
พระ กรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ ใช้เมื่อใด ใน
กรุง เทพฯ หรือ หัวเมือง มณฑลใด จะ ได้
ประกาศ กำหนด วัน ใน หนังสือ ราชกิจจานุเบกษา
ภายหลัง ส่วน หัวเมือง มณฑลใด ที่ ไม่
ได้ ประกาศ ให้ ใช้ พระ ราช บัญญัติ นี้ ห้าม
มิให้ ตั้ง โรง หมิง นคร ไส้เกณี่ เป็น อัน ซา

มาตรา ๓ เมื่อใดใช้พระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้เลิกวิธีเก็บภาษีบำรุงถนนแต่เดิมนั้นเสีย

หมวดที่ ๒

คำอธิบาย

มาตรา ๔ คำว่า "เสนาบดี" หมายความว่า เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย หรือเสนาบดีกระทรวงนครบาล ผู้บังคับบัญชาการท้องถิ่นซึ่งได้ใช้พระราชบัญญัตินี้

คำว่า "เจ้าพนักงาน" หมายความว่า เจ้าพนักงานต่าง ๆ ซึ่งเสนาบดีเจ้ากระทรวงได้มอบให้ มีหน้าที่ทำการตามพระราชบัญญัตินี้

คำว่า "หญิงนครโสเภณี" หมายความว่า หญิงที่รับจ้างทำขำเราดำสอน โดยได้รับเงินผลประโยชน์เป็นค่าจ้าง

มาตรา ๕ ถ้าผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งได้ตั้งโรงหญิงนครโสเภณีอยู่แล้ว หรือจะตั้งขึ้นใหม่ ณ ตำบลใดตำบลหนึ่ง ควบคุมหญิงนครโสเภณีคนหนึ่ง หรือหลายคนก็ดี ผู้นั้นชื่อ ว่า นายโรงหญิงนครโสเภณี ตามพระราชบัญญัตินี้ แต่ผู้ซึ่งจะเป็นนายโรงนั้น อนุญาตให้เป็นได้เฉพาะแต่ผู้ที่ เป็นหญิงด้วยกัน

หมวดที่ ๓

ว่าด้วย นายโรง

มาตรา ๖ ห้ามมิให้ผู้ใดผู้หนึ่งตั้งโรง

หญิงนครโสเภณี โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน เป็นอันขาด

มาตรา ๗ ถ้าผู้ใดผู้หนึ่งที่ตั้งโรงอยู่ก่อนแล้วก็ดี หรือที่จะตั้งใหม่ก็ดี ปรากฏจะตั้งโรงหญิงนครโสเภณี ก็ให้ผู้นั้นทำเรื่อง รាយมายื่นขออนุญาตต่อเจ้าพนักงาน เมื่อเจ้าพนักงานเห็นสมควร ออกใบอนุญาตให้แล้ว จึงจะตั้งโรงหญิงนครโสเภณีได้ ใบอนุญาตนั้นใช้ได้แต่เฉพาะ นายโรง ผู้นั้น ผู้เดียว ห้ามมิให้เอาใบอนุญาตไปให้ผู้อื่นใช้ หรือเอาใบอนุญาตของผู้อื่น มาใช้เป็นอันขาด

มาตรา ๘ นายโรงผู้ใดได้รับอนุญาตตั้งโรงหญิงนครโสเภณีในตำบลใดแล้ว ถ้าจะย้ายไปตั้งที่ตำบลอื่น ก็ให้ชี้แจงเหตุผลที่จะต้องย้ายไปนั้น ต่อเจ้าพนักงานก่อน เมื่อเจ้าพนักงานตรวจเห็นชอบ เปลี่ยนตำบลในใบอนุญาตให้แล้ว จึงจะย้ายไปได้

มาตรา ๙ ถ้า นายโรงผู้ใดประพฤติการให้เป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่มหาชน หรือก่อเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้น ซึ่งเจ้าพนักงานเห็นว่า ไม่เป็นการสมควร เจ้าพนักงานมีอำนาจที่จะถอนใบอนุญาตนั้นคืน เสียทีเดียว หรือจะเรียกใบอนุญาตคืน เสียชั่วคราวหนึ่งก็ได้

มาตรา ๑๐ นายโรงทั้งปวง จะรับเลี้ยงหญิงนครโสเภณีไว้ได้ ก็เฉพาะแต่หญิงนั้นมีความสมัคร ถ้าหญิงนครโสเภณีผู้ใดไม่

สมัครอยู่ด้วย นายโรง ไม่มีอำนาจที่จะ กัก ขัง
ขัดขวาง หญิง นครโสเภณี ผู้ นั้น ไว้ ได้ นาย
โรง หญิง นครโสเภณี จะต้อง ทำบัญชี คน ที่มี
ประจำ หรือ ที่ เข้ามา อยู่ใหม่ หรือ ไป จาก โรง
หรือ มี เหตุ ล้ม ตาย ประการ ใด ๆ ก็ ดี ยื่น ขໍ
แจ้ง ต่อ เจ้าพนักงาน ให้ ทราบ ภายใน กำหนด ๒๔
ชั่วโมง ตาม แบบ ที่ เจ้าพนักงาน จะ กำหนด ให้

มาตรา ๓๓ ผู้เป็น นายโรง หญิง นคร
โสเภณี นั้น จะต้อง ปก ครอง และ ควบคุม หญิง
นครโสเภณี ที่ อยู่ใน โรง ของ คน ให้ เป็น การ เรียบ
ร้อย ห้าม มิ ให้ นายโรง รับ หญิง นครโสเภณี
ที่มี ไข้ มี โใบ อนุญาต จาก เจ้าพนักงาน ไว้ และ
ห้าม มิ ให้ นายโรง ทำสัญญา กับ หญิง นครโสเภณี
ด้วย เรื่อง ออก เงิน ล่วง หน้า ให้ รับจ้าง เป็น หญิง
นครโสเภณี อยู่กับ คน เป็น อื่น ซา ถ้า สัญญา
เช่น นี้ มี ขึ้น ก็ เป็น อัน ใช้ ไม่ได้

มาตรา ๓๔ นายโรง หญิง นครโสเภณี จะ
ต้อง ตรวจ ตรา ดูแล รักษา และ จัด โรง ของ คน
ให้เป็น ไป ดังนี้ คือ—

๑ หน้าโรง ต้อง เป็น ที่ กำบัง ปก บิด มี คี ฉิด
อย่า ให้ คน เติร ทาง ไป มา แล เห็น ตลอด เข้า ไป ใน
โรง นั้น ได้

๒ หน้าโรง หลังโรง และ บริเวณ ของ โรง นั้น
ต้อง ให้ ล้อ ลาก ปราศ จาก สิ่ง ได้ โครก และ
สิ่ง ที่ รก รุง รัง ค้าง ๆ

๓ ถ้า มี โใบ แหว่ง ไว้ หน้า โรง เป็น เครื่อง
หมาย ด้วย

๔ ห้าม มิ ให้ นาย โรง ทำ ที่ กัก ขัง หญิง นคร
โสเภณี

๕ ห้าม มิ ให้ ผู้ใด ผู้หนึ่ง เดียว เด็ก หญิง ก็น
มี อายุ ต่ำ กว่า ๑๕ ปี ลง มา ไว้ ใน โรง ของ
คน เป็น อื่น ซา

มาตรา ๓๕ ถ้า นายโรง หญิง นครโสเภณี
จัด เครื่อง ทอง เงิน รูป ภัณฑ์ หรือ เครื่อง ประ
ดับ เพ็ชร พลอย เครื่อง นุ่ง ห่ม ให้ หญิง นคร
โสเภณี ตก แต่ง หรือ ยืม ใช้ แม้ ของ เหล่า
นั้น จะ เป็น อัน ตราย สูญ หาย ไป นายโรง จะ
ฟ้อง หา ว่า หญิง นครโสเภณี ถัก ชะ โมย หรือ ยัก
ยอก ไม่ได้

มาตรา ๓๖ ผู้จะ ตั้ง โรง หญิง นครโสเภณี
ต้อง เสีย เงิน ค่า รับ โใบ อนุญาต เป็น นายโรง ฉบับ
ละ ๓๐ บาท ใน โใบ อนุญาต นั้น ให้ มี กำหนด
เวลา ไม่ เกิน กว่า ๓ เดือน นับ ตั้ง แต่ วันที่
ได้ ลง โใบ อนุญาต และได้ จัด ทะเบียน ไว้
เป็น ต้น ไป

หมวดที่ ๔

ว่าด้วย หญิง นครโสเภณี

มาตรา ๓๗ ถ้า หญิง ผู้ใด สมัคร เป็น หญิง
นครโสเภณี ให้ หญิง ผู้ นั้น มา ขอ รับ โใบ อนุญาต
ตาม พระ ราช บัญญัติ นี้ ก่อน เมื่อ เจ้าพนักงาน
เห็น ล้ม ควร และ ออก โใบ อนุญาต ให้ แล้ว จึง
จะ ไป เป็น หญิง นครโสเภณี ได้ และ โใบ อนุญาต
นั้น ให้ ใช้ ได้ แต่ เฉพาะ ตัว ห้าม มิ ให้ ใช้ โใบ

อนุญาต ของ ผู้อื่น หรือ เขา ไม่ อนุญาต ของ
ตัว ไป ให้ ผู้อื่น ใช้ เบน อัน ขาด

มาตรา ๓๖ ห้าม มิ ให้ หญิง นครโสเภณี
ผู้ใด ผู้หนึ่ง แสดง กิริยา อาการ ให้ เบน ที่ รำคาญ
แก่ ผู้คน ที่ เติร ผ่าน ไป มา ภายนอก โรง เช่น
ยอ แย่ง ฉุด คร่ำ ถ้อ เลียน เป็นต้น

มาตรา ๓๗ ถ้า หญิง นครโสเภณี ผู้ใด ส้มค
จะ เข้า อยู่ใน โรง โด แล้ว ภาย หลัง ไม่ พอใจ
จะ อยู่ใน โรง นั้น จะ ย้าย ไป อยู่ใน โรง อื่น ก็
ให้ หญิง ผู้ นั้น ขี้ แจง ขอ อนุญาต ต่อ เจ้า พนักงาน
ก่อน เมื่อ เจ้า พนักงาน เห็น ส้มค ควร และ อนุญาต
ให้ แล้ว จึง จะ ย้าย ไป ได้

มาตรา ๓๘ ถ้า หญิง นครโสเภณี ผู้ใด
กตัญญู จะ ละ ความ ประพฤติ เป็น หญิง นครโสเภณี
มา ขอ ถอน ใบ อนุญาต และ หัก ทะเบียน ก็ ให้
เจ้า พนักงาน ถอน ใบ อนุญาต และ หัก ทะเบียน ให้
ตาม ความ ประสงค์ ของ หญิง ผู้ นั้น

มาตรา ๓๙ ผู้ ที่ ได้รับ ใบ อนุญาต เป็น
หญิง นครโสเภณี จะ ต้อง เสีย ค่า ธรรมเนียม ใบ
อนุญาต ฉบับ ละ ๑๒ บาท และ ให้ มี กำหนด
เวลา อนุญาต ไม่ เกิน กว่า ๓ เดือน ครั้ง หนึ่ง
นับ ตั้งแต่วันที่ ตง ใบ อนุญาต เป็นต้น ไป

หมวดที่ ๕

ว่าด้วย หน้าที่ เจ้าพนักงาน

มาตรา ๔๐ เมื่อ มี ผู้ มา ขอ ตง โรง หญิง
นครโสเภณี ณ ที่ ตม โด ให้ เจ้า พนักงาน

สอบ สอน ก่อน ว่า ที่ นั้น จะ ควร อนุญาต ให้ ตง
หรือ ไม่ เมื่อ เห็น ส้มค ควร และ ได้รับ อนุมัติ
จาก เสนาบดี หรือ ข้าหลวง เทศาภิบาล แล้ว จึง
ให้ ออก ใบ อนุญาต ให้

มาตรา ๔๑ ให้ เจ้าพนักงาน ผู้ ออก ใบ
อนุญาต ทำ บัญชี โรง หญิง นครโสเภณี ที่ ได้
ออก ใบ อนุญาต ยื่น ต่อ เสนาบดี กระทรวงนคร
บาล หรือ ข้าหลวง เทศาภิบาล ผู้ บัง คับ บัญชา
การ ที่ ซึ่ง ได้ ใช้ พระราช บัญญัติ นี้ ทุก ๆ
เดือน เพื่อ ได้ ทราบ ว่า ผู้ใด ได้ ตง โรง หญิง
นครโสเภณี ที่ ตม โด มี จำนวน หญิง นครโส
เภณี เท่าใด ได้ ถอน ใบ อนุญาต เสีย หรือ เด็ก
ไป โดย เหตุ ประการใด เท่าใด คง มี ตง อยู่ เท่าใด
เจ้า พนักงาน จะ ต้อง คอย ระวัง แก่ ไข ให้ ถูก ต้อง
เสมอ

มาตรา ๔๒ ถ้า หญิง ผู้ใด จะ ขอ รับ อนุ
ญาติ เป็น หญิง นครโสเภณี ให้ เจ้า พนักงาน
สอบ สอน ให้ ได้ ความ ตง นี้ ก่อน คือ

๑ ผู้ จะ รับ ใบ อนุญาต มี อายุ เกิน กว่า ๑๕ ปี
แล้ว หรือ ยัง

๒ เป็น ผู้ ส้มค ด้วย ตนเอง หรือ ไม่

๓ เป็น ผู้ ที่ ไม่มี โรค ที่ จะ ติด ต่อ กัน ได้ หรือ

อย่างไร เมื่อ พร้อม ทั้ง ๓ อย่าง นี้ แล้ว จึง
ให้ ออก ใบ อนุญาต ให้

มาตรา ๒๓ ใบอนุญาตนั้นให้ตั้ง วัน เดือน ปี ที่ออก และวัน เดือน ปี อายุ กำหนด รูปพรรณ ของหญิง และตำบล ที่หญิง นครโสเภณีผู้นั้นจะอยู่ โดยลำพังตนเอง หรือในโรงหนึ่งโรงใดให้ชัดเจน แล้วให้หญิงนั้นกตถายมือไว้เป็นสำคัญด้วย

มาตรา ๒๔ บรรดาใบอนุญาต ที่เจ้าพนักงาน ออกให้แก่ผู้ตั้งโรง หญิงนครโสเภณีนั้น ให้ลงตำบลที่ ตั้ง และวัน เดือน ปี ที่ได้ออกไปด้วย

มาตรา ๒๕ ถ้าเจ้าพนักงาน จะตรวจ ใบอนุญาต ของหญิง นครโสเภณีผู้ใด .เวลาใด หญิง นครโสเภณีผู้นั้น ต้องยอม ให้เจ้าพนักงาน ตรวจ ในเวลานั้น ถ้าไม่มีใบอนุญาต ก็ให้จับ การ ตาม พระราช บัญญัติ

มาตรา ๒๖ ถ้าเจ้าพนักงาน เห็นว่า หญิง นครโสเภณีผู้ใดจะเป็นโรคติดต่อกันได้ จะสั่งให้แพทย์ตรวจโรคหญิงนครโสเภณีผู้นั้นเวลาใดเมื่อใดก็ได้ นายโรงต้องยอม ให้แพทย์ตรวจทุกเวลา

มาตรา ๒๗ ถ้ามีข้อควร สงสัยว่าหญิง นครโสเภณีผู้ใดป่วยเป็นโรค ซึ่ง อาจ จะ ติดต่อกันได้ ก็ให้นำตัวหญิงผู้นั้นมาให้เจ้าพนักงาน แพทย์ตรวจ ณที่ซึ่ง ได้จัดไว้ เมื่อเห็น ว่าผู้นั้นป่วยเป็นโรค ซึ่ง อาจ จะ ติดต่อกันได้

จริง ก็อย่าให้เจ้าพนักงาน ออกใบ อนุญาตให้ หรือเป็นผู้ที่ถือ ใบ อนุญาต อยู่แล้ว ก็ให้ เรียก ใบ อนุญาตคืน เสีย ชั่วคราวหนึ่ง แลวง ให้ส่งตัว หญิง ผู้นั้นไป รักษา ณ โรงพยาบาล กว่าจะหาย หรือว่าสมัก จะ รักษาตนเอง ณที่ใด ๆ ก็ได้ และเมื่อผู้นั้นหายป่วย เป็นปกติแล้ว ได้นำ หนังสือ สำคัญ ของ แพทย์ มาขึ้น ขอรับ ใบ อนุญาต ก็ให้เจ้าพนักงาน ออกใบ อนุญาตให้

หมวดที่ ๖

ว่าด้วย ลักษณะโทษ ผู้กระทำความผิดต่อ

พระราช บัญญัติ

มาตรา ๒๘ ผู้ใดตั้งโรง หญิงนครโสเภณี โดยไม่มีใบ อนุญาต หรือเอาใบ อนุญาตของผู้อื่น มา ใช้ ให้ มีโทษ ปรับ เป็นเงิน คราวหนึ่ง ไม่เกินกว่า ๕๐๐ บาท หรือจำคุกมีกำหนด ไม่เกินกว่า ๖ เดือน หรือทั้งปรับและจำด้วย ทั้ง ๒ สถาน

มาตรา ๒๙ ถ้าผู้ใดย้ายโรง หญิง นครโสเภณี ไปตั้ง ในที่ ๆ ยังไม่ได้รับ อนุญาตจาก เจ้าพนักงาน ก็ตี หรือ ชดชวาง หญิง นครโสเภณี ซึ่ง ไม่มีความ สมัก จะ อยู่ด้วย ต่อ ไป ไว้ก็ได้ หรือรับหญิงที่ยังไม่ได้ มีใบ อนุญาตเป็นหญิงนครโสเภณีไว้ก็ได้ หรือทำการ ชดชวาง ไม่ยอม

ให้เจ้าพนักงานต่าง ๆ ซึ่งมีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ ตรวจ ใบ อนุญาต และ ตรวจ โรค ใน ตัว กั ตี ผู้ นั้น มี ความ ผิด ให้ ปรับ เป็น เงิน คราว หนึ่ง ไม่ เกิน กว่า ๑๐๐ บาท หรือ จำคุก มี กําหนด ไม่ เกิน ๓ เดือน หรือ ทั้ง ปรับ และ จำ ด้วย ทั้ง ๒ สถาน

มาตรา ๓๐ ถ้า หญิง ผู้ ไต มา ขอ รับ ใบ อนุญาต เป็น หญิง นคร โส เกณิ แต่ อายุ ของ ตน ยัง ไม่ ครบ ๑๕ ปี แล ตั้ง หลอด ดวง เจ้า พนักงาน ว่า ตน มี อายุ เกิน กว่า ๑๕ ปี ตั้ง ว่า ไว้ ใน มาตรา ๒๒ กั ตี หรือ กระทำการ ดัง เดิม ตี ไม่ ขอ ใบ อนุญาต สำหรับ ตัว ก่อน ประ พุ ตติ คน เป็น หญิง นคร โส เกณิ กั ตี หรือ เขา ใบ อนุญาต ของ ผู้ อื่น มา ใช้ ตาม ความ ใน มาตรา ๑๕ กั ตี ผู้ นั้น มี ความ ผิด ให้ ปรับ เป็น เงิน คราว หนึ่ง ไม่ เกิน กว่า ๑๐๐ บาท หรือ จำคุก มี กําหนด ไม่ เกิน กว่า ๓ เดือน หรือ ทั้ง ปรับ และ จำ ด้วย ทั้ง ๒ สถาน

มาตรา ๓๑ ถ้า หญิง นคร โส เกณิ ผู้ ไต กระ ทำ การ ทูรา จาร แก่ ผู้ ที่ เติร ทาง ไป มา ภาย นอก โรง ตาม ความ ใน มาตรา ๑๐ กั ตี หรือ ย้าย จาก โรง ที่ อยู่ ซึ่ง ได้ รับ อนุญาต ไว้ เดิม ไป อยู่ โรง อื่น ก่อน ได้ รับ อนุญาต จาก เจ้า พนักงาน ตาม ความ ใน มาตรา ๑๗ กั ตี ผู้ นั้น มี ความ ผิด ให้ ปรับ เป็น เงิน คราว หนึ่ง ไม่ เกิน กว่า ๑๐ บาท หรือ จำคุก มี กําหนด ไม่ เกิน กว่า ๑ เดือน หรือ ทั้ง ปรับ และ จำ ด้วย ทั้ง ๒ สถาน

มาตรา ๓๒ ห้าม มี ให้ ผู้ ไต ผู้ หญิง บัง คับ กั ตี หรือ ต่อ ถวง หญิง ผู้ ไต ผู้ หญิง ที่ ไม่ สม คัก เป็น หญิง นคร โส เกณิ จน กระ ทำ ให้ หญิง ผู้ นั้น ต้อง จำ ใจ เป็น หญิง นคร โส เกณิ ด้วย อุบาย อย่าง ไต อย่าง หนึ่ง เป็น อัน ซา ต ถ้า ผู้ ไต ซ่ม ซิ้น หญิง ให้ เป็น หญิง นคร โส เกณิ ด้วย อุบาย ประการ ไต ๆ กั ตี ผู้ นั้น มี โทษ ตาม พระราช บัญญัติ ลักษณะ ซ่ม ซิ้น ดัง ปร เวณ

หมวดที่ ๗

ว่า ด้วย อำนาจ ตั้ง กฏ ข้อ บัง คับ

มาตรา ๓๓ ให้ เสนา บั ตี กระ ทรวง มหา ต ไทย และ เสนา บั ตี กระ ทรวง นคร บา ต เป็น ผู้ รักษ า การ ให้ เป็น ไป ตาม พระราช บัญญัติ ทั ก ประ การ และ เมื่อ เห็น จำ เป็น จะ ต้อง มี กฏ ข้อ บัง คับ เพื่อ ให้ เจ้า พนักงาน และ เจ้า ของ โรง หญิง นคร โส เกณิ หรือ ตัว หญิง นคร โส เกณิ ประ พุ ตติ ให้ ถูก ต้อง ตาม พระ ราช บัญญัติ นี้ ด้วย ประการ ไต ๆ ก็ ให้ ตั้ง กฏ ข้อ บัง คับ สำหรับ ประ กอบ พระ ราช บัญญัติ นี้ ไซ้ เมื่อ ได้ รับ พระ ราช ทาน พระ บรม ราชา อนุ ญาต และ ประ กาศ ใน หนังสือ ราช กิจ จานุ เบกษา แล ก็ ให้ ไซ้ กฏ ข้อ บัง คับ นั้น เหมือน ดัง ส่วน หนึ่ง แห่ง พระ ราช บัญญัติ นี้

ประกาศ มา ณ วันที่ ๑๓ มีนาคม รตน โท สัน ทร ศก ๑๒๖ เป็น วันที่ ๑๔ ๑๒๖ ใน รัช กาล บั ตย์ นั นี้